

Mijne gedachten dwaalden naar onze linie van versterkingen in Atjeh's vlakte, waar het dappere vrouwtje ongetwijfeld maanden lang het schamele verblijf van haar echtgenoot in een der bentings voor den vijand gedeeld heeft, voordat hare ondermijnde zenuwen en bezwijkende krachten den man dwongen zijn dierbaren schat in veiligheid te brengen en naar Java terug te zenden.

Ik trachtte mij voor te stellen met welke blijmoedige toewijding, met

Mailboot.

hoeveel opofferende liefde zij hem daar ter zijde stond op zijn gevaarlijken post, hem opbeurend en troostend, hem bemoedigend en sterkend en daarbij altijd opgeruimd, altijd goedsmoeds en tevreden trots het voor haar geslacht zoo weinig passend verblijf, de zoo weinig voegzame omgeving.

En hij — met hoeveel dankbaarheid en geluk zal hij gewaakt hebben voor de veiligheid van haar wier tegenwoordigheid een bron van duizende vreugden en van duizende angsten tevens was, — met welke zorg en nauwlettendheid zal hij de kleine ruimte waar zijn geluk

woonde, gebarricadeerd en met zware balken beveiligd hebben, opdat geen enkel projectiel, zelfs geen verdwaalde kogel er toegang zou vinden?

En dan dacht ik aan dat week, vrouwelijk gemoed, — wat daarin al moet zijn omgegaan bij 't aanschouwen van de gruwelen die den oorlog steeds vergezellen, — wat zij gevoeld moet hebben in die akelige nachten, als het geschut donderde en de kogels naar alle zijden door de donkere lucht floten, terwijl zij haar man daarbuiten wist, op de borstwering, de verdediging leidende en blootgesteld aan 's vijands vuur! —